

48

2. K a d d a l a, Sko sn, B. 315, L. 64: + þura + let · raisa · stain · þen · at · akmunt · auk · eftir · siba · sun · sin · arbiurn · iuk · stin "Tora lät resa denna sten efter Agmund och efter Sibbe, sin son. Arbjörn högg stenen."

3. S t a v s u n d, Sko sn, B. 316, L. 68: -biarn auk · muli auk + upþiur — sa stain þeno · at — apur sin {arbiurn auk stin þino "björn och Mule och Ödbjörn (läto) resa denna sten efter N. N. sin fader. Arbjörn högg denna sten."

Märk: a) Slingan utgöres i 1, 3 av två sinsemellan fria ormar, som jämsides bilda var sin rundel nedanför eller ovanför korset. På 2 är slingan enkel. b) o är a-runa: 3 þeno, þino. c) Gamla diftonger motsvaras dels av diftongisk dels av monoftongisk beteckning: 1) auk, 2) raisa, stain, auk : stin, 3) stain : upþiur-, stin c) e begagnas, se inskr.

På grund av samma egendomliga användning av slingan som i 1 och 3 måste Arbjörn ock hava ristat:

4. N ä s kyrka, Ulleråkers hd, B. 445, L. 123, D. I, 162: þi — itu · raisa · merki · þe — faþur sin ·

A r b j ö r n påminner genom ormhuvudets utseende rätt mycket om Gunnar, men övriga ristningsegendomligheter överensstämna närmast med Asmund, dock tyder bruket av e på något mera framskriden tid, alltså sannolikt 1030-talet.

10. GYLLE, GYLLIN (KIULIN, KIULI, KULI).

I Tensta sn av Norunda hd bära tre ristningar var sin av dessa skrivningar av ristarens namn och den likartade sirningen visar, att samma ristare betecknar sig med dem alla. Troligen är ristarens namn *Gylli*, i första fallet med deminutivändelse *Gyllin*.

1. B r ä c k s t a d, B. 500, L. 242, D. I, 231, Bugge, Runverser s. 49: sthotbiarn · auk · istain · litu · stin · yftir · fnþur sin · kuta · mesku · giristr · litin · sahlu hos. Högra sidan: kiulin · ristir · runo · þas · ketilyha · hit · kuino · has · auk · uief "Stodbjörn och Östen läto (resa) stenen efter sin fader Gute. Miskund göre Kristus, lätte hans själ. Gyllin ristat dessa runor. Kättlöga hette hans hustru och Viälv"